

KURIER CZĘSTOCHOWSKI

Nr 286 • Wydawstwo i Redakcja „Kuriera Częstochowskiego”
Częstochowa, Adolf Hitler Allee 22, Tel. 22.45 i 12.49
Konto pocztowo-celowe: Warszawa 656
Dla ogłoszeń obowiązuje cennik Nr. 1.
Częstochowa, sobota 4 grudnia 1943 r.
Wszelkie treści rasy są łydzielne. Abonentom nie-
płatnie wysyła się 4 numerów tego pisma (12 gr.).
Zamówienia przyjmowane są przez wszystkie
Urzędy Pocztowe w Gł. Gub.
Rok V.

Fiasko Anglo-Amerykanów na Pacyfiku

Czungking w obliczu załamania

Konferencja w Kairze pod osłoną kolczastego i pół minowych

BERLIN, 3 grudnia. — Komunikat, wydany o rozmowach odbytych w Kairze pomiędzy Rooseveltem, Churchillem i Czangkajszkiem, oznacza się w Berlinie jako groźbowski, ponieważ mówi on o bezwarunkowej kapitulacji Japonii i chce przyznać wolność i pokój narodom wschodnio-azjatyckim, mimo że ani sytuacja polityczna, ani wojskowa, ani też gospodarcza nie daje żadnej podstawy do tego rodzaju obietnic. Chodzi w danym wypadku, jak oświadczyła dalej, o zdecydowanie ponownie reklamowane, przez które uważa przyjaciół Anglii i Ameryki, jako te i neutralnych odwrócona ma być od przesądzenia, że akcja na Pacyfiku jest wyjątkiem. Według tego pojęcia nie może być najmniejszej wątpliwości co do tego że obecność Czangkajszka w Kairze oraz że postulaty przez niego podniesione nie maczyły należą w ten sposób, że Chiny czungkingiśkie stoją w obliczu załamania się politycznego, militarnego i gospodarczego i że dalej Roosevelt z przyczyn koniecznych podać musi amerykańskiej opinii publicznej jakikolwiek sukces do wiadomości, skoro chciałby uspokoić opozycję silnie już podnoszącą głowę w Stanach Zjednoczonych, oraz skoro nie chciałby wejść w okres wyborów prezydenta nie mając żadnych nadziei.

W Berlinie uważa się to za nadzieję graniczącą ze śmiešnością, aby ten komunikat mógł wywrzeć jakikolwiek wrażenie na mocarstwach Paktu Trzech. Jeżeli Stalin trzymał się na uboczu w czasie tego pierwszego aktu spotkania się na Bliskim Wschodzie, to, jak sądzi się uczynił to z pewnością z tej przyczyny, ponieważ nie zamierza się on mieszać we wszelkie sprawy, które dotyczą Japonii i ponieważ niewątpliwie nie posiadał swych partnerów, by sprawę tę załatwili między sobą sami.

SZTOKHOLM, 3 grudnia. — Kiedy Roosevelt, Churchill i Czangkajszek opuścili Kair, aby się udać na spotkanie ze Stalinem w Teheranie, ujawnił się cały szereg interesujących szczegółów, charakterystycznych okoliczności, w których odbyła się w stolicy Egiptu owa konferencja.

Obfite zarządzenia bezpieczeństwa zostały wydane, o czym półurzędowy komunikat angielski pisze, aby bezpieczeństwo zapewnić obecnym na konferencji kairskiej szefom państw i ich świtom, składającym się z oficerów i dyplomatów. Teren, na którym odbywała się konferencja, był otoczony drutem kolczastym, a to w ten sposób, jaki się praktykuje przy szczególnie ważnych terenach obronnych. Cały teren był ponadto otoczony polami minowymi. Gniazda maszynowych karabinów osłaniały wszystkie przejścia. W krótkich odstępach postawiane były straża. Wszystkie osoby, które pojawiły się na tym terenie, były dwukrotnie rewidowane przez posterunki. Również i inne daleko sięgające środki ostrożności zostały zastosowane. Liczne

baterie przeciwlotnicze z reflektorami i innymi technicznymi rekwizytami zajęły swoje urzędzone stanowiska. Zorganizowana także była służba straży ogólnowej. — Dla uczestników konferencji był przygotowany specjalnie obszerny schron przeciwlotniczy, na wypadek ataku lotniczego. Osoby Churchilla, Roosevelta i Czangkajszka są chronione szczególnie przez specjalnie wybranych, ciężko uzbrojonych oddział szczególnie w szybkich samochodach wojennych i motocyklach, przy czym każdy z tych 3-ech zwierzchników państw dysponuje „osobną gwardią przyboczną”. — Obszerna ogólna służba bezpieczeństwa dla ochrony członków konferencji wykonywana była przez wojska marynarki.

Omawiano sprawy Dalekiego Wschodu

W czasie trwania konferencji był Kair praktycznie od świata zewnętrznego odcięty tak, że prasa nie mogła otrzymać żadnych informacji. Agenci tajnej policji i wybrany personel czungkingiśko-chińskich, brytyjskich i amerykańskich organów bezpieczeństwa znajdowali się nawet w wielkiej liczbie w lokalach przyjęć, hotelów i barów, rozstawieni, aby wszelkim usiłowaniom dziennikarzy uzyskania jakiegokolwiek informacji przeszkodzić. Dla wszystkich cywilnych osób, jak również dla osób wojskowych, które nie posiadały specjalnego przepuszczenia, było niemożliwe na terenie, na którym odbywała się owa konferencja, nawet się zbliżyć. Uczestnicy konferencji, jak wynika z pewnego angielskiego sprawozdania, byli przez cały czas niewidoczni. Wszystkie, co o konferencji można się było dowiedzieć, podawali czterej urzędnicy „obserwatorzy” do wiadomości.

Z listy, urzędowo podanej przez stronę angielską, o uczestnikach konferencji wynika, że obok wspomnianych osobistości brało udział w konferencji kilku amerykańskich i angielskich generałów, jak rów-

nież dwie osoby z najbliższego otoczenia Czangkajszka.

Dopiero niezwykle późno po ukończeniu konferencji, trwającej 5 dni, został wydany komunikat o treści obrad, z którego wynika, że główny temat poświęcony był planom aliantów na Dalekim Wschodzie. — Ze sfornulowanych także też wynika, że „krajem” angielsko-amerykańskim i sprzymierzeńców Czungkingu struktura, realizowana obecnie przez Japończyków t. zw. azjatyckiej sfery dobrobytu, okazuje się szczególnie niebezpieczna, z uwagi na ich własne interesy. Widocznie dla sparaliżowania zainicjowanych przez Japończyków szerokiej tendencji rozwojowych wewnątrz wschodnio-azjatyckich rodzin narodowych, sformulowano w Kairze cały szereg tez, które wobec obecnej politycznej, wojskowej i gospodarczej sytuacji w Azji Wschodniej są w pierwszej linii pomysłane jako moralna pomoc dla Chin Czungkingu.

„Social-Demokraten” donosi z Ankary, iż krąży tam pogłoski, według których Stalinowi w Jego podróży do Teheranu będzie towarzyszył Benes.

35 milionów ton stracili alianti od 1-go września 1939 roku

BERLIN, 3 grudnia. — Przekroczona została obecnie cyfra 35.000.000 ton tonażu okrętowego, zniszczonego od dnia 1 września 1939 r. przez siły morskie i lotnicze mocarstw Paktu Trzech. Znaczy to, że od wybuchu wojny zatopiono większą ilość okrętów, aniżeli ich posiadała Anglia razem ze Stanami Zjednoczonymi. Na skutek kolosalnych tych strat Stany Zjednoczone zmuszone zostały do unieruchomienia licznych swych przedsiębiorstw przemysłowych, aby użyć zwolnione w ten sposób siły robocze do pracy w stoczniach. Produkcja angielskich statków handlowych natomiast dosięga dziś zaledwie jednej piątej stanu pokojowego, ponieważ istnieje katastrofalny brak surowców i robotników. W ubiegłych jedenastu miesiącach wybudowano w Anglii nowego tonażu okrętowego zaledwie 500.000 ton, podczas gdy brytyjska flota handlowa straciła w tym samym czasie przeszło 2½ miliona ton. Tegoroczne straty okrętowe w Anglii przekraczają więc siedmiokrotnie ilość statków nowowybudowanych.

Zniszczono 5 dywizji Czungkingu

NANKIN, 3 grudnia. — Biuro prasowe głównej kwatery japońskiej siły zbrojnej podaje do wiadomości, że wojska japońskie w ramach swych nowych operacji nad jeziorem Tunkińskim w prowincji Runan zniszczyły 5 dywizji Chin czungkingiśkich.

865 samolotów moskiewskich zestrzelono w listopadzie

Z GŁÓWNEJ KWATERY FUHRERA, 3 grudnia. — Naczelna Komenda Niemieckiej Siły Zbrojnych komunikuje w dniu 2 grudnia:

W wielkim łuku Dniepru nieprzyjaciel tyko w kilku miejscach bezskutecznie atakował słabszymi siłami. Natomiast walki koło punktu włamania, na południowo zachód od Kremliczuga przybrały na gwałtowność. W przeciwnym kierunku zniszczono batalion nieprzyjacielski, który przelamał się.

Koło Czerkas nasze wojska w skutecznym następującym przeciwataku przyszyły z odświeżoną kwatery otoczonemu i dzielnie walczącemu 105-mu pułkowi grenadierów, pod dowództwem majora Kästnera.

Pomiędzy Prypiacją i Berezyną w przebiegu ataków oczyszczono kilka punktów włamania, powstałych w dniach poprzednich i odrzucono nacierające nieprzyjacielskie grupy bojowe. Na północny zachód od ujścia Berezyny skutecznymi atakami lotniczymi i skoncentrowanym ogniem artyleryjskim rozbito znacznie siły bolszewików, już na pozycjach przygotowywanych. Na zachód od Kryczewa trwają ciężkie walki.

Na autostradzie smoleńskiej bitwa obronna toczy się dalej ze wzrastającą gwałtownością. Bolszewicy aż do nocy szturmowali 22-ma dywizjami strzeleckimi na pozycje niemieckie. Nasze wojska odparły ich krwawo i uzyskały tym samym wzoraj nowy sukces obronny.

Na południowy zachód i na zachód od Nowia własne akcje zaczepne miały przebieg skuteczny, mimo zacietego oporu nieprzyjacielskiego.

Nad frontem wschodnim w miesiącu listopadzie zestrzelono 865 samolotów sowieckich, z czego 54 straciła formacja armii lotowej.

Kapitan Barkhorn, komendant grupy w jednej z eskadr myśliwskich, uzyskał swe 200-te zwycięstwo powietrzne.

Na froncie południowo-włoskim nieprzyjacielska działalność zaczęła na wschodnim odcinku przejściowo osłabiać. Tyłko w jednym miejscu siły brytyjskie, wspierane czołgami, 4-krotnie raz po raz atakowały nasze pozycje. Odparto je krwawo i zniszczono kilka czołgów.

Niemieckie samoloty bliskiego wsparcia uzyskały trafienia wśród baterii nieprzyjacielskich nad ujściem rzeki Sangro i zniszczyły poważna liczbę pojazdów mechanicznych. W walkach powietrznych zestrzelono 8 samolotów nieprzyjacielskich.

Północno-amerykańskie formacje lotnicze przedświadczyły wzoraj dzienny wypad na zachodni rejon Wzyszy i zrzucały bombę na kilka miejscowości. Podczas tego ataku nieprzyjaciel stracił 42 samoloty. Głównie ciężkie 4-motywne bombowce.

Samoloty niemieckie w nocy na 2-go grudnia zaatakowały obiekty w Anglii południowej. Śledzące zaatowały bezpośrednio koło południowych wybrzeży brytyjskich w nocy na 2-go grudnia z silnie strzeżonego przybrzeżnego konwoju brytyjskiego parowieca, o pojemności 1.000 ton.

Z SRR - to kraj głodu i nędzy

Ludy sowieckie mają dość wojny

Interesujący opowiadania żołnierzy polskich, zbiegłych z Bolszewii

KRAKÓW, 3 grudnia. — Opublikowany we wczorajszych wydaniach dzienników pierwszy reportaż specjalnego wyślanika agencji „Telepress” z pobytu w obozie żołnierzy polskich z dywizji im. „Tadeusza Kosciuszki” na etapie frontu wschodniego, wywołał — jak to było do przewidzenia — powszechne zainteresowanie społeczeństwa polskiego. Zainteresowanie to było całkowite i zrozumiałe, gdyż chodzi tu o dole rodaków, rzuconych na szale okrutnego losu, który poniewieriał nimi przez 4 lata wśród całkowitego obojętństwa, wśród najgorszych warunków, z dala od kraju i najbliższych.

Otoczony grupką rodaków, którym sześciu los pozwolił cało powrócić z piekła bolszewickiego, zapytuję o ogólne warunki egzystencji w Sowietach. Na moje ogólne pytanie sypią się gromadnie odpowiedzi, potępiające w sposób drożoczący warunki życiowe w osławionym „raju robotników”, w którym istnienie ludzkie nie przedstawia żadnej wartości, gdzie człowiek jest skazany wyłącznie na węgotację z łaski czerwonych dyktatorów, a jak dziki zwierz tropiony przez funkcjonariuszów znieawidzonej i przez wszystkich przeklinanej NKWD.

— Czy w Rosji, Sowietkiej panuje na prawdę głód, o którym to zjawisku już w rozmowach z Wami kilkakrotnie obito mi się o uszy?

— Głód u nas, a głód sowiecki, to dwa różne pojęcia — pada odpowiedź z ust kaprala Włodzimierza Sikorskiego, rodem z Białogostku. — U nas, t. j. dawniej w

Polsce, głodnym mógł być tylko człowiek, unikający pracy i nie mający żadnych źródeł zarobkowych; kto jednak pracował i zarabiał, dla tego nieuczucie głodu było obce. W Sowietach jednak można pracować, jak ten przysłowiowy wół, a jeśli nie ma się nie wspólnego ze „śmietanką” czerwonych komisarzy, to można sponać z głodu i przenieść się do wieczności. Głód jest codziennością w całym państwie. Głód jest codziennością w całym państwie. Głód jest codziennością w całym państwie.

— A co mówi się w Sowietach o wojnie? Czy ludność sowiecka wie o wojnie i zwycięstwie i poprawie losu? — rzucał pytanie.

— Wojna przyniosła Sowietom jeszcze większą nędzę i nuboństwo, niż to miało miejsce przed wojną. W opinii ludności sowieckiej wojna jest przekleństwem. Nikt nie wierzy w możliwość zwycięstwa bolszewizmu, bo szczytne hasła, głoszone przez trzecią międzynarodówkę, stały się w rzeczywistości frazesem i w realizacji tych haseł i poprawie losu ludności nikł już w Bolszewii nie wierzy. Praktyka wykazała, że w warunkach rosyjskich najniebezpieczniejsze hasła nigdy nie ulegną realizacji, gdyż losami narodów sowieckich kierują ludzie z gruntu złi, którym dola szarego człowieka jest obca i obojętna. Ludy sowieckie mają dość wojny, niedługo nie daje się za uważać zapalu wojennego wśród społeczeństwa sowieckiego, które swym komunal-

„proletariusze wszystkich krajów łączcie się” uzupełniona zamiennym dodatkiem — „aby ocyścić nasze ziemie z czerwonych ciemiężców”.

— Czy wszyscy ludzie w Rosji Sowietkiej pragnęliby zmiany reżimu?

— Młodzież nie zna lepszych czasów, gdyż wyrosła w okresie rządów porowulucyjnych, ale ci, którzy znają dobrobytu z okresu pierwszej wojny światowej, ci tęsknią do wolności i swobody, której w czerwonej Rosji nie było i nie będzie. Młodsze pokolenie sowieckie, wychowane w zasadach proletariackich, zna dawną Rosję tylko z opowiadań, ale głoszenie tej prawdy jest zbrodnia, karana ciężkim więzieniem, zsyłką w odległe stepy lub w pustkowią syberyjskie, a nawet śmiercią. I w tych warunkach życie w Sowietach nie ma żadnej wartości.

Mój informator p. Włodzimierz Sikorski, z zawodu mistrz szwajki, był właścicielem pracowni szwajkowskiej w Białymstoku, przy ulicy Pobrzejnej Nr. 2, gdzie zatrudniał kilku pracowników. W dniu 3 czerwca 1940 roku został aresztowany przez funkcjonariuszów NKWD i osadzony w więzieniu. Po kilku tygodniach dowiedział się, że jako obywateli polskiemu zarzucano nieznajomość na rzecz Polski, lecz zarzut tego nie byli w stanie poprzeć żadnymi dowodami. Jest on przekonany, że aresztowanie nastąpiło na skutek donosu żydów, od których w owym czasie rliło się w Białymstoku członkami miejscowej placówki NKWD, byli przeważnie żydzi sowieccy, którym dzielnie sekundował miejscowi żydzi spod znaku „Bunda” i PPS.

